

PATRON

—
Roman
—

 Doğan
Solibri

Ş. Ülkü Altundal Ercan

Şefika Ülkü Altundal Ercan, Siverek'te doğdu. On beş yaşındayken ismini taşıdığı anneannesini ve dedesini memleketinde bırakarak ilk zorunlu göçünü gerçekleştirdi. Ailesiyle birlikte İzmir'in Karşıyaka ilçesine taşındı. 2004 yılında tıp doktoru, 2010 yılında uzman doktor unvanlarını aldı. Anadolu'nun birçok yerinde mesleğini icra etmeye çalıştı. Halen İzmir'de bir devlet hastanesinde hekimlik yapmaktadır. Deniz ve Rüzgar'ın annesidir.

DOĞAN SOLİBRİ TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Demans: Bir Unutma Hikâyesi

PATRON

Yazan: Ş. Ülkü Altundal Ercan

Editör: Özgür Batur

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2026 / ISBN 978-625-8583-00-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Patron

Ş. Ülkü Altundal Ercan

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Deniz ve Rüzgar'â

DOĞAN SOLİBİRİ
ÖRNEKTİR

Doğumundan otuz beş yıl sonra istediği olmuştu. Az önce çıktığı odada, beyaz kapının ardında konuşulanlar yeni hayatının tohumlarını ekiyordu. Patron tam da istediği şeyi, yıllarca beklediği cümleleri gözlerinin içine bakarak dile getiriyordu: O daha düne kadar var gücüyle çalışmış, çabalamış biriydi. Üstelik yeteneği Allah vergisiydi. Bunu görmeyenlerin herhalde kör olması gerekirdi. Halbuki şimdiye değin hakkına biçilen değer en asgarideydi.

Bu övgü dolu cümleler düşük omuzlarına adeta vatka gibi oturmuş, kamburu biraz düzelmişti. Başı hiç olmadığı kadar dikti. Oysa yıllardır aynı duruşa sahip bedeni yeni halinden pek de memnun değil gibiydi. Nitekim kısa süre sonra gergin kasları alışık olduğu şekle geri dönmüştü; başı hafifçe öne düştü, sırtı eskisi gibi bombeleşti. Gerçi bu duruş her an değişebilirdi. Zira patronun ağzından dökülenler dur durak bilmiyordu. Ortaya saçılan her kelime kulağından girmiş, zihninde filizlenmişti. Bu sohbete doymak mümkün değildi. Muhabbet gittikçe koyulaşmış, umduğundan da uzun süre o koca, kasvetli odada kalmıştı. Ve sonunda patron son sözlerini söylemişti:

“Seninle iyi anlaşacağımız belli. Ekibimize katılmanla birlikte kurumumuzu daha iyi yerlere getireceğiz. Hepimize hayırlı olsun. Resmi işlemleri bugün tamamlayalım. Sekreterim seni bekliyor;

önce insan kaynaklarına gideceksiniz. Evrak işlerini orada tamamlarsın. Sonra binayı gezersiniz, bugün çalışacağın odayı da görürsün. Eksik gedik ne varsa bizimkilere söylersin. Pazartesi seni burada, yeni evinde bekliyoruz.”

Evet, siyah deri koltuğunda ihtişamlı göbeğiyle oturan patron değişim vaat ediyordu. Bugünden itibaren her şey baştan yazılacaktı. Binanın en güzel odası onun için hazırlanacak, istediği tüm alet edevat sağlanacaktı. Artık o, bu koca binanın önemli bir mensubu olacaktı. Hakkını da fazlasıyla alacaktı. Bunu o an iliklerine kadar hissediyordu. Şans ona da gülmüştü; doğru yerde, emeğin değerini bilen doğru insanlarla birlikteydi.

İşte tam o sırada, zihni bu düşüncelerle yoğrulurken alışık olmadığı bir duygu bedenini sardı. Mutluluk muydu? Kıvanç mı? Düşündü, galiba ikisi de değildi. Ama o ikisine de sahip olmak istedi ve daha fazla sorgulamadan içindeki sesi susturuverdi. Vücut ısını giderek yükselten deri koltuktan kalktı, bedenine yapışan pantolonunu hafifçe havalandırdı ve parlak kahverengiye boyanmış koca masanın ardındakine, yeni patronuna elini uzattı. Adam kurnaz bakışlarını yumuşatan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ayağa kalkmak istedi, ama bu tek hamlede olacak bir şey değildi. İri gövdesinin önemli bir kısmını oluşturan göbeğini doğru pozisyona getirdikten sonra hamlesini gerçekleştirdi. 1.80’i aşkın boyu, geniş gövdesi ve kurnaz bakışları onu ürkütse de tatlı dili görüntüsünü yumuşatıyordu. Patronun yumuk yumuk elini sıktı ve odadan çıktı.

Az önce adını koyamadığı o garip his nedense uçup gitmişti. Kendini daha iyi hissediyordu. Galiba odanın kasveti etkilemişti onu. Nedenini tam bilemese de ihtişamlı büyük mobilyalardan oldum olası hoşlanmazdı.

Sekreterle birlikte evrakların düzenleneceği odaya geçti. Oda-dakiler de tıpkı diğerleri gibi sıcakkanlıydı. Birkaç dakika içinde belgeler hazırlandı, önüne kondu. Bu bir sözleşmeydi. Söyledikle-

rine göre kurumda çalışan herkesin imzaladığı basit bir belgeydi. Yazılanların pek önemi yoktu; verilen söz onlar için kanundu. Zaten böyle bir işletmeden farklı bir şey de beklenmezdi. Kâğıtları eline aldı, okumaya niyetlendi, ama küçük puntuyla yazılmış onca cümleyi okumak o an için zor geldi. Bir kalem rica etti ve sayfaları imzalamaya başladı. Her sayfanın altına klasik parafını attı. Sözleşmenin bir nüshasını alıp odadan ayrıldı. Resmi işlemler bitmişti ve daha şimdiden kendini oraya, bu koca binaya aitmiş gibi hissetmişti.

Ana kapıdan çıktı, derin bir nefes aldı. Baharın serinliği yüzüne vuruyordu. Ardında bıraktığı binaya bir kez daha baktı ve karısını aradı. Bu güzel haberi herkesten önce o duymalıydı. Biliyordu ki o ve doğacak çocuğu için güzel günler pek yakındı. Telefonu heyecanla açan karısı beklediği haberi nihayet almıştı. Mutluluk ve gurur tam da o anda aradığı bedeni bulmuş, var olmuştu. Karısının coşkusu muazzamdı: Başarı addettiği bugünü, bu önemli adımları sanki o değil de karısı atmıştı.

Heyecandan sesi titreyen kadın iliklerine kadar hissettiği bu duygularla konuşmaya başladı:

“Tebrik ederim Ozan, sonunda başardık. Böyle olacağını kesinlikle biliyordum. Seni ilk gördüğüm gün ‘Bu adam çok başarılı olacak’ demiştim ve sonunda oldu. Beklediğimiz gün geldi. Artık boşa kürek çekmek yok, hakkımızı sonuna kadar alacağız. Öyle mutluyum ki dilim dolanıyor, anlatamıyorum. Neyse ki bugün kutlama var. Evet, çifte kutlama yapacağız. Misafirlerin erken geleceğini unutmadın, değil mi? Kendini ona göre ayarla. Lütfen fazla gecikme.”

“Unutmadım Melike, dün söylediğim gibi dükkâna uğrayacağım. Erken gelmeye çalışırım.”

“Evet, lütfen erken gel Ozan, seni sabırsızlıkla bekliyoruz.” Dükkân meselesi az da olsa keyfini kaçırmıştı. Ama böyle bir günde moral bozmak istemiyordu. O konuyu da elbet halledecekti.

Telefonu kapatan Ozan, az önce konuşulanları düşündü. Karısının heyecanı muazzamdı, ama sanki bir şeyler eksikti; o coşku ona yetmemişti. Başka birinden daha onay almalıydı. Doğru yolda olduğuna dair kesin bir teyit olmalıydı. Babasını aradı. Ondandı aldığı cevaplar da az önce duyduklarıyla aynıydı. Birbirine benzer bu iki fikir her ne hikmetse onu da sardı ve zorunluluktan mı bilinmez, gurura benzer bir his yaşadı. Sahiplendiği bu duyguyla telefonu kapadı.

Artık gün onundu. Tam otuz beş yıl önce bu şehirde doğmuş, burada büyümüş ve çalışmaya burada başlamıştı. Kendini oldukça şanslı hissediyordu. Geçmişine şahitlik eden arkadaşları onu bekliyordu. Her yıl aynı tarihlerde kutlama yaparlardı; doğdukları gün onlar için mühimdi. Birlikte onca yılı devirmek yetmez, bir yıl daha dilerlerdi. Yaş almış, bazılarının medeni hali değişmişti. Hatta biri vardı ki, bu durumu sürekli değiştiriyordu. Ama ne olursa olsun özel saydıkları o günlerde beraber olmayı ihmal etmiyorlardı. Bugün de durum aynıydı; geçen yılı devirmek, gelen yaşı eksiksiz kutlayabilmek gayeleri olacaktı.

Arabaya bindi, yoldan aldığı pastayı yan koltuğa bıraktı ve çocukluk arkadaşı Yusuf'un işyerine doğru yola çıktı. Üç arkadaş her cumartesi orada, o küçük dükkânda buluşurlardı. Üniversitede edebiyat okuyan Yusuf nedense eğitim sistemine bir türlü uyum sağlayamamıştı; öğretmenliği bırakıp babasının kitap dükkânında işe başlamıştı. Burası eski ve yeni kitapların satıldığı küçük bir dükkândı. Önündeki masada neredeyse hiç kapanmayan tavla takımı dururdu. Babası ve zaman zaman değişen rakipleri bu oyuna bayılırlardı. Yusuf'un işe başlamasıyla ikinci bir masa açılmış, arkadaşları için özel bir yer hazırlanmıştı.

Ozan işte bu dükkâna gidiyordu; akasya ağacının gölgesine. Yeşeren bahçe onu bekliyordu. Mayısın sonlarıydı, kendini cömertçe sergileyen ağaç adeta bir ziyafet sunuyordu. Koca gövdesinden tutam tutam sarkan çiçekler muhteşem kokularıyla bedenlerini

sarıyor, onları çocukluklarına götürüyordu; o tatlımsı aromaya. Üzerinden yıllar geçse de bu aylarda o dükkânda olmak ayrı bir keyif veriyordu. Tıpkı eskisi gibi akasya çiçeklerini koparıp afiyetle yiyorlardı. Şükür ki Ozan bu mekândan fazla uzaklaşmayacaktı. Yeni işyeri buraya çok yakındı; mesai sonrası dükkâna uğrayabilir, günün yorgunluğunu atabilirdi. Hatta öğlen molalarını bile burada geçirebilirdi.

Arabadan indi. Elindeki pastayla yürümeye başladı. Dükkâna yaklaştıkça heyecanı artmış, adımlarını sıklaştırmıştı ki aklına yeni işyerine dair söylentiler geldi. Bitmek bilmeyen uzun mesailerden, giriş çıkışların sıkı takip edildiğinden ve en ufak bir hatada patronla yüz yüze gelindiğinden bahsediliyordu. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Yanından geçtiği ağacın gölgesinde durdu. Elini göğsüne koydu. Bu düşüncelerden uzaklaşmalıydı. Zira birkaç saat önce tanıştığı patron tatlı dilli ve sıcakkanlıydı. Belli ki olanlar abartılmıştı. Zihnindekileri bir kenara itip sakinleşmeye çalıştı. Kendini toparlayınca tekrar yürümeye başladı ve az ilerideki hedefine kısa sürede vardı.

Yusuf her zamanki gibi masada oturmuş bir şeyler okuyordu. Yanında oturan Mustafa ise hararetili hararetili telefonla konuşuyordu. Ozan pastayı masaya bıraktı. Tatlıya çok düşkün olan Yusuf hemen ayağa kalktı. Sıcak bir sarılmanın ardından yeni yaşın tebriği yapıldı. Kutudan çıkarılan pasta hazırlandı, mumlar yakıldı ve iki çift göz Mustafa'ya baktı. Bu adamın konuşması hiç bitmezdi. Hele de kekelemeye başladıysa iş sarpa sarmış demektir. Bir süre öylece beklediler. Hatta bir ara Yusuf'un parmakları pasta kremasında gezinmeye başladı. Durumun ehemmiyetini o an anlayan Mustafa sonunda sustu. Sönen mum tekrar yakıldı ve Ozan o gün yeni yaşına girdi. Başına geleceklerden bihaber, umutlu ve galiba mutluydu.

İşin en zor yanı, pastayı yedikten sonra başlayacaktı. Çünkü Yusuf ile Mustafa birbirinden çok farklı hayatlar sürüyordu. Konu

Ozan'a, bugünkü görüşmeye geldiğinde iki kafadan da farklı sesler çıkacaktı. Ancak olakarlardan kaçınılamazdı. Zaten pek meraklı Mustafa ağzını hemen açtı.

"Biz de az önce senden bahsediyorduk Ozan. İş görüşmesine ne zaman gidecek diyorduk."

"Bugün gittim. Hatta oradan geliyorum."

Mustafa şaşırmişti.

"Öyle mi? Nasıl geçti? Umarım iyi haberler getirmişsindir."

"İyi geçti. Patronla görüştüm, anlaştım. Hatta sözleşmeyi bile imzaladım."

"Ah! İşte bu iyi olmadı Ozan. Keşke beni bekleseydin, beraber giderdik. Sen bilmezsin bu patron milletini, ne tilkidir onlar." Son cümlesinin ardından kısa bir kahkaha atan Mustafa devam etti:

"Kendimden biliyorum. Bağlamak istediğim işçiyi öyle ya da böyle ikna ederim. Sözümün sonu açıktır, bin bir yeminle taçlanır. Yani anlayacağın, çalışma şartlarını baştan konuşmayan işçi faka bastı demektir. Zira imzayı attıktan sonra patronların huyu çoğu zaman değişir; sanki sahibinmiş gibi her istediğini yaptıracağına inanırlar."

Bu sözler bugün için fazla ağırdı. Ozan derin bir nefes aldıktan sonra, "Yine senaryo kuruyorsun, Mustafa. Dilerim eğlenmior-sundur, çünkü biz eğlenmioruz" dedi.

"Eğlendiğimi de nereden çıkardın? Bilakis endişelendiğim için söylüyorum."

Yüzü solan Ozan kısık bir sesle cevap verdi:

"Endişelenmene gerek yok. Bugünkü görüşmede bahsettiğin gibi bir durum yaşanmadı. Bana kalırsa gayet olumlu bir görüşmeydi."

İşittiği bu tereddütlü ses ve karşısında duran bu soluk beniz Mustafa'yı kendine getirmişti. Her aklına geleni süzmeden söyleyen bu adam geri adım atacaktı:

“Hayatı boyunca başkalarının çizdiği sınırlar içinde yürümüştü. Başarı dedikleri şey, ruhundan eksilttiklerinin toplamıydı. Şimdi ilk kez duruyor, bakıyor ve anlıyordu: Sevilmediği bir ev, ait olmadığı bir iş, kendisi olmayan bir hayat vardı ardında. Kaybettiğini sandığı her şeyin altında, aslında kendini buluyordu.”

Ozan, dışardan bakıldığında herkesin imrendiği bir hayat yaşar: saygın bir meslek, parlak bir makam, güzel bir aile. Ama bu çokluğun ortasında, giderek azalan bir şey vardır: kendisi.

Güç, para ve statüyle örülü bu düzen, onu yavaş yavaş tüketirken; evde sevgi, işte vicdan çoktan yerini hesaplara bırakmıştır.

İşte bu yok oluşta, bir kitapçı dükkânı ve birkaç dost onu ayakta tutar.

Bu roman; başarı ile mutluluk arasındaki derin uçurumu, evliliklerin gizli yaralarını ve dostluğun iyileştirici gücünü anlatıyor.

Patron, sessiz ama sert bir yüzleşme...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8474-32-9

9 786258 583007

Doğan
Solibri